

UZASADNIENIE

M. M. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. **Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku z dnia 20 września 2006 r. sygn. akt VIII K 408/06** za przestępstwo z art. 178a § 1 kk popełnione w dniu 26 marca 2006r. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 60 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 lat; postanowieniem z dnia 09 czerwca 2011 r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności, która uległa skróceniu o 58 dni na podstawie art. 71 § 2 kk; skazany odbywa karę pozbawienia wolności orzeczoną niniejszym wyrokiem od dnia 20 stycznia 2015 r. do dnia 21 listopada 2016 r.;

2. **Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku z dnia 07 grudnia 2010 r. sygn. akt X K 970/10** za przestępstwo z art. 178a § 1 kk popełnione w dniu 17 czerwca 2010 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata; postanowieniem z dnia 09 października 2012 r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności, która uległa skróceniu o 40 dni na podstawie art. 71 § 2 kk; karę pozbawienia wolności orzeczoną niniejszym wyrokiem wprowadzono do wykonania od dnia 21 listopada 2016 r. do dnia 09 czerwca 2017 r.;

3. **Sądu Rejonowego Gdańsk - Północ w Gdańsku z dnia 07 lipca 2015 r. sygn. akt II K 300/15** za przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 kk popełnione w dniu 25 lipca 2011 r. na karę roku pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności orzeczoną niniejszym wyrokiem wprowadzono do wykonania od dnia 09 czerwca 2017 r. do dnia 09 czerwca 2018 r.;

(Dowód: dane o karalności k. 14-16; odpisy wyroków w sprawach o sygn. : VIII K 408/06 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku k. 21; X K 970/10 SR Gdańsk Południe k. 39-40; II K 300/15 SR Gdańsk-Północ k. 26; informacje o pobytach i orzeczeniach k. 11-12)

M. M. obecnie osadzony jest w Zakładzie Karnym G. - P. w G., w którym przebywa od 15 września 2015 r. W trakcie swojego pobytu skazany był pięciokrotnie nagradzany, jednokrotnie Dyrektor Zakładu Karnego odstąpił od ukarania osadzonego. Nie było konieczności stosowania wobec skazanego środków przymusu bezpośredniego. Skazany nie podjął prób pozyskania wykształcenia ani podjęcia pracy w warunkach penitencjarnych. Prognoza penitencjarna odnośnie skazanego jest pozytywna.

(Dowód: opinia o skazanym k. 9-10)

Sąd zważył co następuje:

Na wstępie wskazać należy, iż rozważając kwestie istotne dla rozpoznania wniosku skazanego o wydanie wyroku łącznego należy przede wszystkim zbadać, czy zachodzą podstawy do wydania takiego wyroku.

W kwestiach dotyczących możliwości połączenia kar orzeczonych wobec skazanego przede wszystkim wskazać należy, iż wobec wejścia z dniem 01 lipca 2015 r. w życie przepisów ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 396) i zmiany z tym dniem stanu prawnego dotyczącego instytucji wyroku łącznego Sąd zobligowany był do zbadania czy w niniejszej sprawie zastosować przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015 r. czy te aktualnie obowiązujące. Konieczność taka wynika bowiem z treści art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 396), zgodnie z którym przepisów rozdziału IX ustawy Kodeks karny w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar

prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

M. M. został skazany dwoma wyrokami Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawach VIII K 408/06 i X K 970/10 wydanymi odpowiednio w dniach 20 września 2006 r. oraz 07 grudnia 2010 r. oraz wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 07 lipca 2015 r. w sprawie II K 300/15. W efekcie uznać należało, iż nie wszystkie wymierzone prawomocnie wobec skazanego kary zostały orzeczone przed dniem 01 lipca 2015 r. bowiem do prawomocnego skazania M. M. wspomnianym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku doszło już po tej dacie, tj. w dniu 07 lipca 2015 r. W sytuacji zastosowania przepisów dotychczasowych nie zaistniałyby przy tym podstawa do wydania wyroku łącznego, bowiem skazany nie popełnił w żadnym z przypadków dwóch lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy, choćby nieprawomocny, wyrok co do któregośkolwiek z tych przestępstw. Na mocy art. 85 § 1 i 2 kk w brzmieniu aktualnie obowiązującym jedynym warunkiem do orzeczenia takiej kary jest natomiast to, by kary te podlegały wykonaniu i były karami tego samego rodzaju bądź podlegającymi łączeniu. W efekcie uznać należało, iż potrzeba orzeczenia kary łącznej zaistniała w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy a tym samym na mocy art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, Sąd zastosował przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu nadanym przez tę ustawę.

Następnie w niniejszej sprawie zbadać należało, czy na podstawie stosowanych, aktualnie obowiązujących przepisów zachodziły podstawy do wydania wyroku łącznego.

W myśl art. 569 § 1 kpk i art. 85 § 1 i 2 kk przesłanki wydania wyroku łącznego są spełnione wtedy, gdy zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej i gdy oskarżony został już prawomocnie skazany lub wobec którego orzeczono karę łączną wyrokami różnych sądów. Natomiast warunki do orzeczenia kary łącznej uznaje się za spełnione wówczas, gdy sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw a nadto podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kary lub kary łączne.

Następnym wymogiem jest możliwość połączenia orzeczonych kar, tj. są to kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu.

Mając powyższe na względzie, Sąd zważył, że warunki do wydania wyroku łącznego zaszyły w odniesieniu do wszystkich prawomocnych skazań M. M. a łączeniu podlegały kary pozbawienia wolności orzeczone tymi wyrokami.

Powyższe wynika z informacji o pobytach i orzeczeniach, dotyczących M. M.. Aktualnie odbywa on bowiem od dnia 20 stycznia 2015 r. do dnia 21 listopada 2016 r. karę 2 lat pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku z dnia 20 września 2006 r. sygn. akt VIII K 408/06, następnie od dnia 21 listopada 2016 r. do dnia 09 czerwca 2017 r.; do wykonania wprowadzono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku z dnia 07 grudnia 2010 r. sygn. akt X K 970/10 a także od dnia 09 czerwca 2017 r. do dnia 09 czerwca 2018 r. wprowadzona została do wykonania także kara roku pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk - Północ w Gdańsku z dnia 07 lipca 2015 r. sygn. akt II K 300/15. W efekcie uznać należało, iż wszystkie orzeczone wobec M. M. kary pozbawienia wolności są karami wymierzonymi na mocy prawomocnych wyroków i podlegają wykonaniu.

Przechodząc do kwestii wysokości orzeczonej wyrokiem kary łącznej przede wszystkim wskazać należy, iż dokonując oceny wymiaru kary łącznej, która powinna zostać wymierzona, Sąd wydający wyrok łączny nie odnosi się do kwestii mających znaczenie przy wymiarze poszczególnych kar jednostkowych, te zostały już bowiem uwzględnione przy orzekaniu właśnie tych kar jednostkowych. Sąd orzekający karę łączną bierze natomiast pod uwagę, zgodnie z treścią art. 85a kk, przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jednocześnie Sąd uwzględnił ustawowe dyrektywy jej wymiaru określone w art. 86 § 1 kk oraz postulaty orzecznictwa nakazujące rozważyć także stopień związku przedmiotowego i podmiotowego w odniesieniu do zbiegających się przestępstw (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 października 1983 r., OSNKW 1984/5-6/65), a także względy

humanitarne leżące u podstaw instytucji kary łącznej (L. Tyszkiewicz, komentarz do Kodeksu Karnego, tom II, Gdańsk 2001, s. 268) oraz inne okoliczności, które dotyczą postawy skazanego już po zapadnięciu wyroków objętych postępowaniem.

Zgodnie z art. 86 § 1 kk, karę łączną sąd wymierza w graniach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa (zasada absorpcji kar) do ich sumy (zasada kumulacji), nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności.

Zaznaczyć przy tym należy, że zgodnie z aktualnym orzecznictwem, ideą wydania wyroku łącznego jest uporządkowanie sytuacji prawnej skazanego, a nie działanie jedynie na korzyść skazanego w każdym aspekcie orzekania o wyroku łącznym. Teza o niepogarszaniu sytuacji skazanego w wyroku łącznym nie znajduje oparcia w żadnym z przepisów zamieszczonych w rozdziale IX k.k. ani też w przepisach rozdziału 60 k.p.k. Trudno także uznać za uzasadnione wywodzenie tej zasady z zakazu reformatonis in peius, który z oczywistych powodów nie obowiązuje w procesie wymiaru kary łącznej w ramach wyroku łącznego. W konsekwencji stwierdzić należy, że wprowadzenie tej pozaustawowej zasady do kręgu dyrektyw ograniczających swobodę sądu w procesie wymiaru kary łącznej, nie znajduje ustawowego oparcia, zaś jej konsekwencją jest naruszenie zasad wymiaru kary. (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 15 marca 2011r. II AKa 14/11, KZS 2011/7-8/77). Przy orzekaniu kary łącznej nie może być dowolności w przypadku istnienia kilku możliwych wariantów orzeczenia kar łącznych prowadzącej do tego, że wybiera się wariant najbardziej korzystny dla skazanego. (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 07.12.2011r., II AKa 228/11, KZS 2012/1/25).

Przekładając powyższe rozważania na karę łączną orzeczoną w niniejszej sprawie, łącząc orzeczone wobec skazanego M. M. wyrokami w sprawach Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku z dnia 20 września 2006 r. sygn. akt VIII K 408/06, Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku z dnia 07 grudnia 2010 r. sygn. akt X K 970/10 oraz Sądu Rejonowego Gdańsk - Północ w Gdańsku z dnia 07 lipca 2015 r. sygn. akt II K 300/15, podlegające łączeniu, jednostkowe kary pozbawienia wolności, Sąd mógł orzec karę łączną w wysokości od dwóch lat pozbawienia wolności (najwyższa z kar jednostkowych) do trzech lat i ośmiu miesięcy pozbawienia wolności (suma kar jednostkowych orzeczonych wskazanymi wyżej trzema wyrokami).

Sąd zdecydował w omawianym zakresie o wymierzeniu kary łącznej trzech lat i dwóch miesięcy pozbawienia wolności, stosując zasadę asperacji czy też, innymi słowy, częściowej absorpcji. Za takim rozstrzygnięciem przemawiał szereg okoliczności. Przede wszystkim wskazać należy, iż wszystkie popełnione przez skazanego czyny kwalifikowane były każdorazowo z art. 178a § 1 kk (oraz 178a § 1 i 4 kk) a popełnione zostały na przestrzeni kilku lat. Na tej podstawie Sąd uznał, iż mimo szansy jaką dawały wyroki orzeczone z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności, oskarżony każdorazowo powracał na drogę przestępstwa, popełniając nadto czyny tego samego rodzaju. Wspomnieć przy tym należy także i o wyjątkowym zagrożeniu jakie dla bezpieczeństwa w komunikacji niesie za sobą zachowanie oskarżonego, który konsekwentnie nie przestrzega bezwzględnego zakazu prowadzenia pojazdów w stanie nietrzeźwości stwarzając zagrożenie dla siebie i innych uczestników ruchu. Mając na względzie powyższe, w kontekście celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara łączna ma osiągnąć w stosunku do skazanego, Sąd zdecydował o braku podstaw do zastosowania w stosunku do oskarżonego zasady pełnej absorpcji. Jednocześnie jednak Sąd uwzględnił postulaty orzecznictwa nakazujące rozważyć także stopień związku przedmiotowego i podmiotowego w odniesieniu do zbiegających się przestępstw oraz inne okoliczności, które dotyczą postawy skazanego już po zapadnięciu wyroków objętych postępowaniem i ta okoliczność zdecydowała o zastosowaniu zasady asperacji nie zaś pełnej kumulacji. Nie można bowiem zupełnie pominąć okoliczności, iż popełnione przez skazanego czyny pozostawały w ścisłym związku przedmiotowym, zaś z opinii Zakładu Karnego prognoza kryminologiczna względem skazanego jest jednoznacznie pozytywna.

Wspomniane wyżej okoliczności przemawiały za zastosowaniem w omawianym zakresie przy łączeniu kar zasady asperacji i zdaniem Sądu orzeczone, wskazana wyżej kara łączna pozbawienia wolności w należyтым stopniu uwzględnia przedmiotowe okoliczności. W konsekwencji Sąd w zakresie omawianych kar połączył je w sposób

wyżej wskazany, orzekając jak w punkcie I wyroku łącznego a pozostałym zakresie wyroki podlegające łączeniu Sąd pozostawił do odrębnego wykonania

Na koniec podkreślić należy, iż także w obecnym stanie prawnym nie sposób pominąć przy wymiarze kary łącznej także prewencyjnego oddziaływania kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popelnienie więcej niż dwóch przestępstw jest zawsze istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 września 2001 r., sygn. akt II AKa 154/01, Prok. i Pr. 2002/4/26). M. M. popełnił łącznie trzy niemal identyczne przestępstwa, zatem należało brać pod uwagę stojące przed karą cele prewencyjne, o czym już jednak wspomniano, jak również kwestie związane z kształtowaniem świadomości prawej społeczeństwa (jako dyrektywa wymiaru kary łącznej wskazane także w treści art. 85a kk), nie do pogodzenia z którymi byłoby swoiste nadmierne premiowanie sprawcy, który popełnił znaczną ilość przestępstw, tylko dlatego, że złożony został wniosek o wydanie wyroku łącznego w czasie umożliwiającym zastosowanie instytucji kary łącznej. Sąd w pełni podziela stanowisko, iż jakkolwiek przy wymiarze kary łącznej dopuszczone jest stosowanie zarówno zasady pełnej kumulacji, jak i zasady pełnej absorpcji, to jednak są to rozstrzygnięcia skrajne, które znajdują zastosowanie w zupełnie wyjątkowych, nietypowych sytuacjach. W ocenie Sądu takie okoliczności nie ujawniły się w niniejszej sprawie i brak było podstaw do zastosowania w przypadku orzekania kary łącznej zasady pełnej absorpcji czy pełnej kumulacji.

Sąd nie zastosował w stosunku do oskarżonego kumulacji pełnej także z uwagi na treść opinii o skazanym z zakładu karnego, w którym odbywa on karę. Opinia o skazanym wskazuje na to, iż skazany wykazuje pewien krytycyzm w stosunku do swojego zachowania i popełnionych przez siebie przestępstw, prezentuje postawę regulaminową, uczestniczył w programie korekcyjno – edukacyjnym oraz warsztatach readaptacji o charakterze edukacyjno – profilaktycznym.

Powyższe wskazuje, iż orzeczone wobec skazanego kary wprawdzie nie odnoszą zamierzonego skutku, jednak dokonane ustalenia rokują w sposób umiarkowanie dobry na przyszłość, wskazują bowiem na postępującą resocjalizację skazanego. Dlatego Sąd wydał wyrok łączny w oparciu o zasadę częściowej absorpcji, pozostając w przekonaniu, że skrócenie kar pozbawienia wolności o sześć miesięcy należy uznać także i fakt jego regulaminowego zachowania wobec przełożonych w zakładzie karnym.

W pkt. III wyroku na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie

VIII K 408/06 Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku w dniu 23 marca 2006 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Ponadto Sąd na podstawie powołanych w wyroku przepisów zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości uznając, że jego aktualna sytuacja materialna, w tym fakt, iż jeszcze przez pewien czas będzie on przebywać w warunkach penitencjarnych, przemawia za uznaniem, że uiszczenie tych kosztów byłoby dla skazanego zbyt uciążliwe.